

Lad DFU beholde deres envejsbillet

KOMMENTAR

Özlem Cekic

En envejsbillet fra Danmark til Mellemøsten. Afgang: hurtigst muligt. Navnet på billetten er skrevet på arabisk, og ifølge Google Oversæt står der »utilpassede migranter«. Dét er, hvad eleverne til dette års skolevalg får i hånden af Dansk Folkepartis Ungdom (DFU).

Jeg har selv modtaget sådan en billet. I sommeren 2008 fandt jeg i min private postkasse et kort med masser af dannebrogssflag på. Dengang var jeg nyvalgt folketingsmedlem.

Min første tanke var, at det var en fødselsdagsinvitation. Det viste sig imidlertid at være en »returbillet til det lorteland, du kommer fra« med hilsen fra Den Danske Forening, hvis formand Daniel Carlsen var tidligere nazist.

Jeg vendte kortet om og opdagede til min store skræk, at der ikke var noget frimærke på. Afsenderen havde altså stået foran mit hjem og personligt lagt kortet i min postkasse. Jeg blev både bange, rasende og trist.

I dag, 15 år senere, har DFU så ladet sig inspirere af et højreekstremt parti til at destillere deres politik i en envejsbillet. Jeg kan forestille mig, hvordan det må være for den elev med rødder i Mellemøsten at stå med sådan en engangsbillet i hånden, selvom det givetvis ikke er rettet direkte mod ham eller hende.

Men signalet er ikke til at tage fejl af.

Der er nogle mennesker, der ligner dem, og spørger man DFU, er der ingen plads til dem i Danmark. Derfor har reaktionen fra mange, mig selv inklusive, helt instinktivt været at kræve, at eleverne ikke skal udsættes for denne form for mistænkeliggørelse af et politisk ungdomsparti.

Men hvis man sætter automatreaktionen til side, er det så en god idé at nægte DFU at uddele enkeltbilletten?

Lad mig starte med at slå fast, at jeg er uenig i det politiske budskab i enkeltbilletten. Når DFU indirekte sætter lighedstegn mellem elevernes etnicitet og kriminalitet, så er der jo åbenlyst tale om en polariserende dem-og-os-retorik.

Men vi kommer næppe til at bekæmpe polariseringen ved at udgrænse DFU'erne fra debatten og lade som om, at de ikke mener, hvad de mener.

Skolevalget handler netop om at give eleverne indsigt i demokratiske processer, lære dem om de politiske partier, og hvad de står for. Skolevalget er en anledning til at engagere eleverne og opdyrke deres evne til at rumme uenigheder. Af samme grund inviterer skolerne ungdomspartierne indenfor. Formålet er, at eleverne deltager i en demokratisk øvelse, hvor de lærer at håndtere deres konflikter og uenigheder med ord og argumenter - ikke med vold og trusler.

Flere skoler har takket nej til enkeltbilletten, blandt andet med argumentet »vi frygtede, at vores elever ville føle sig ramt«. Nu ved vi ikke, om eleverne reelt følte sig ramt, eller om det var de voksnes egen tolkning, der trådte i kraft. Selvom hensig-

»Hvis man skal følge skolens tankegang, vil det i praksis betyde, at ingen ungdomspartier skal dele løbesedler ud under et skolevalg, fordi skolen aldrig kan sikre sig, at der ikke vil være elever, der vil føle sig ramt af indholdet,« skriver Özlem Cekic. Foto: Mathias Eis

“
For mig handler denne debat ikke om DFUs ytringsfrihed, som selvfølgelig ikke skal indskrænkes. Snarere handler det om, hvordan eleverne kan tolerere uenighed.

DFU har delt en fiktiv flybillet ud til skolevalg. Foto: Joachim Mortensen/DFU

ten er at udvise omsorg for eleverne, ender skolen desværre med at gøre dem en bjørnetjeneste. Skolen skal være et demokrativærksted.

Hvis man skal følge skolens tankegang, vil det i praksis betyde, at ingen ungdomspartier skal dele løbesedler ud under et skolevalg, fordi skolen aldrig kan sikre sig, at der ikke vil være elever, der vil føle sig ramt af indholdet.

Det, mener jeg, er et skråplan. Hvor langt vil skolen gå for, at eleven ikke skal føle et ubehag? Skal skolen for eksempel acceptere, hvis eleverne ikke vil undervises i Holocaust? Eller skulle skolen i Helsingør havde fyret sin musiklærer, fordi nogle ukrainske elever følte sig ramt af, at hun var russer?

For mig handler denne debat ikke om DFUs ytringsfrihed, som selvfølgelig ikke skal indskrænkes. Snarere handler det om, hvordan eleverne kan tolerere uenighed.

Vi skal derfor inspirere eleverne til at tage dialogen på en konstruktiv og kritisk måde

- særligt med dem, de er uenige med. Det er hele ideen med skolevalget. At illustrere hvordan frihedsrettigheder fungerer i praksis.

Skolerne er naturligvis forpligtet til at skabe et trygt og sikkert læringsrum - og det kan i sig selv være en stor opgave. Af samme grund uddanner vi i Brobyggerne grundskoleelever som brobyggere og laver demokrativærksteder for deres lærere for at give dem kompetencerne til at gå ind i de svære samtaler på en konstruktiv måde. Det kan være alt fra Palæstina-Israel krigen til lgbt-spørgsmål.

Ingen børn er født til at tænke og handle demokratisk. Det er skolens opgave at forme dem til det. Den opgave må skolerne ikke svigte.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet